

Noem iets op wat hij in zijn leven heeft opgepakt en hij is er volledig voor gegaan. Want zo zit Willem Vink (52) nu eenmaal in elkaar. Hij wil dingen doen waar hij plezier in heeft. En omdat hij er zoveel plezier in heeft, krijgt zijn passie wel eens zo de overhand dat hij zichzelf er bijna in verliest. Daar heeft hij van geleerd. 'Ik leefbewuster.'

Tekst en foto: Monique Ooms

Willem Vink is een van de acht kinderen van Quirinus en Sjaan Vink, die samen vier jongens en vier meisjes op de wereld zetten. In de jaren 50 wist Quirinus een startkapitaaltje los te krijgen van een particuliere investeerder waarmee hij in Noordwijk een stuk land kon kopen om bollen op te telen. Na een paar jaar kon hij het land met winst verkopen en besloot hij het geld te investeren in 6 hectare landbouwgrond aan de Belkmerweg in St. Maartensvlotbrug, in de kop van Noord-Holland. Daar startte hij met een bescheiden 2 á 3 hectare bloembollen en wat groente. In 1965 verhuisde het gezin naar de Noord. Ook twee broers van Quirinus kwamen mee uit de Zuid, maar die keerden al snel op hun schreden terug. "Het viel in die tijd ook niet mee om zo'n stap te zetten", vertelt Willem Vink aan de keukentafel van zijn fraai verbouwde monumentale boerderij. "Het was alsof je ging emigreren, gevoelsmatig lag de Noord toch een eind van huis." Quirinus en Sjaan bleven en bouwden Q.J. Vink & Zonen BV stap voor stap verder uit. "Iedereen werkte mee en meestal vond ik het wel leuk. Ik had het geluk dat er niet meer met de hand geroid hoefde te worden toen ik oud genoeg was om mee te helpen. Anders was ik misschien nooit aan de bollen begonnen", lacht Willem.

FAMILIEBEDRIJF

Willem's passie lag bepaald niet bij school; na een jaar aan de middelbare tuinbouwschool en drie jaar technische school, kwam hij als 16-jarige al in het familiebedrijf. Samen met zijn broers Ed en John heeft hij het bedrijf voortgezet. Inmiddels zijn Ronald - de zoon van John - en Mark - de zoon van Ed - toetreden tot het

Willem Vink: 'Als je doet wat je leuk vindt, kun je het lang volhouden'

'Je kunt ook te v met je pass

familiebedrijf. Willem's zoon Teun werkt ook mee, maar (nog) niet als beoogd bedrijfsopvolger. De onderneming teelt hoofdzakelijk lelies, tulpen, irissen, narcissen en krokussen. Het totale teeltplan omvat 130 hectare. "We telen in de gemeente Zijpe, Limburg, Gelderland en de Noordoostpolder." Verder is Vink aangesloten bij The Originals BV die lelies veredelt, nieuwe soorten koopt en verkoopt. "Wij proberen ons te onderscheiden via een stabiele productie en prijsvorming. We werken vraaggestuurd; het zal nooit gebeuren dat wij met een soort opeens van 2 naar 40 hectare gaan. Wij telen wat de markt kan opnemen." Toppers uit de Originalkraam zijn bijvoorbeeld Nova Zembla, La Mancha, Souvenir en Original Love. "Dat zijn soorten die het nog altijd heel goed doen."

Willem is een gepassioneerd mens. Als hij iets oppakt, verbindt hij zich er volledig aan en wil hij 'steeds maar verder gaan'. "Dat heb ik altijd al gedaan: of het nou gaat om een project als het duurzaam bodemleven, bollen telen, de verbouwing van deze boerderij of de organisatie rond Bloeiend Zijpe: ik geef me er helemaal voor. Als ik een bepaald idee heb, wil ik dat realiseren en ben ik niet te stoppen." Die eerste editie van Bloeiend Zijpe - inmiddels alweer zes jaar geleden - is exemplarisch voor Willem's manier van werken. "Het leek mij altijd al geweldig om eens door de bollenvelden te kunnen wandelen. Bloeiend Zijpe kwam op mijn pad en dit was het uitgelezen initiatief om mijn idee uit te werken. Drie maanden voordat het zou plaatsvinden, belden we naar Champion,

STEEDS VERDER

Zo is hij ook - samen met zijn echtgenote Ria - aan het werk geweest in de inmiddels volledig gerenoveerde boerderij die ze nu bewonen. Moet er speciaal gewaterd hout komen voor de kozijnen? Willem gaat op zoek en vindt het. Heeft het houtwerk een speciaal soort verf nodig? Willem regelt het. Moet er honderd ton puin uit de oude boerderij gekruid worden? Ook daar ziet hij niet tegenop. "We hebben zelfs vreselijk gelachen." Als mensen hem zeggen dat hij de gerenoveerde boerderij voor veel geld zou kunnen verkopen, is hij verbaasd. "Daar hebben we het helemaal niet voor gedaan. Het leek ons gewoon een mooi project, en nu willen we hier lekker wonen. Op dit moment verdiep ik me helemaal in de tuin, want daar wil ik dan ook alles van weten."

.....

‘Zien dat iets lukt waar
je zo hard voor hebt
gewerkt, daar word
ik blij van’

.....

Ook is hij betrokken bij het bedrijf van zijn zwager dat houten houders maakt voor mobiele telefoons. "Daar heb ik in het begin ook best veel tijd ingestoken." Het typeert hem in zijn streven om 'steeds maar verder te gaan'. Zelf ziet hij het niet zozeer als een passie. Dingen doen die je leuk vindt, maakt het leven makkelijk, vindt Willem. "Daar laad ik enorm van op. Het geeft mij de energie en inspiratie om door te gaan, ook in mijn dagelijks werk. Anders had ik al lang het bijltje erbij neergegoot. Zo neem ik ideeën die ik opdoe van Bloeiend Zijpe bijvoorbeeld mee naar de promotieactiviteiten voor de Originals. Dat is toch prachtig?"

In januari 2010 heeft Willem echter ook ervaren dat 'een mens te ver kan gaan in zijn passie'. Hij liep er niet mee te koop en bijna niemand wist ervan, maar hij kampte enige tijd met lichamelijke klachten. Als gevolg daarvan moest hij zijn levensstijl flink aanpassen. Hij was wat vaker thuis en nam wat meer de tijd voor zichzelf. Die periode heeft hem aan het denken gezet. "Een passie kan je dus ook kapot maken, als je niet uitkijkt. Ik heb de neiging om me ergens helemaal voor te geven en daar ook andere mensen in mee te slepen. Terwijl ik ermee bezig ben, vind ik het allemaal zo leuk dat ik niet in de gaten heb dat het me eigenlijk opvreet." Hij besloot afstand te nemen, maar: "Ik dacht dat ik dat beter kon. Het is goed dat mijn lijf me tot de orde riep. Achteraf gezien heb ik de afgelo-

pen tien jaar roofofbouw gepleegd op mijn lijf, te veel dingen tegelijk opgepakt. Inmiddels heb ik dan ook een stapje teruggedaan. Overigens heeft het mij wel verbaasd hoeveel reserves een mens eigenlijk kan aanspreken voordat het misgaat."

BEWUSTER

Hij heeft geen activiteiten afgestoten, maar: "Ik neem overal meer de tijd voor. Inmiddels staat Bloeiend Zijpe zo goed op de rails en hebben we hulp van zoveel vrijwilligers dat ik er minder uren in hoeft te stoppen. Het bedrijf van mijn zwager draait inmiddels zo goed dat ik daar niet zo veel meer mee bezig hoeft te zijn. En op het familiebedrijf neemt de jonge generatie steeds meer taken over, dus ik kan zo nu en dan best wat tijd voor mezelf nemen. Straks ga ik op de fiets naar de zaak, onderweg lekker mijn kop leegmaken." Over wat hij ervan geleerd heeft: "Ik neem meer afstand, laat me minder opjagen, zeg vaker 'nee' en ben vooral bewuster gaan leven. Naast het werk zijn andere dingen, zoals mijn gezin, ook heel belangrijk." Toch blijft zijn passie ook zijn valkuil. "Daar ben ik me nu in elk geval meer van bewust." Al met al is de kleine dip die hij had heel leerzaam geweest.

Concrete toekomstplannen of specifieke ambities heeft hij niet. "Ik denk niet in die termen. Als je doet wat je leuk vindt, denk je ook niet aan zaken als tijd, geld of energie; dat speelt dan geen enkele rol. En dan kun je het heel lang volhouden, dat heb ik al heel jong geleerd van mijn vader." Op dit moment is hij vooral aan het nadenken over hoe hij zijn leven verder wil inrichten. "Ik zie wel wat er op mijn pad komt. Meer genieten? Dat heb ik altijd al gedaan, zelfs toen ik even ziek was." Hoewel hij anders met zijn passies zal omgaan, zal hij altijd een gepassioneerd mens blijven, weet Willem. "Alles wat ik doe, doe ik met passie. Anders kan ik het niet."

Resumé

Een passie is prachtig; het kan een krachtige drijfveer zijn die je dag in, dag uit aan de gang houdt. Tegelijkertijd kan je passie je valkuil zijn, als je over grenzen heen gaat en teveel hooi op je vork neemt. Dat laatst heeft Willem Vink in de winter van 2010 ervaren. Hij heeft zijn levensstijl inmiddels wat aangepast, maar zijn passie is er niet minder om geworden.

er gaan
ie'

de organisatoren van allerlei wandeltochten en marathons. Het leek hen volstrekt onmogelijk om zo'n evenement in zo'n korte tijd te organiseren, en dan ook nog eens vrijwel zonder budget. Toch is het ons gelukt." Met name Matty Dekker en Willem maakten enorm veel uren, en dat allemaal vrijwillig. "Er moest zoveel geregeld en georganiseerd worden, vooral die eerste keer. We waren kapot. Maar toen ik die zondagochtend op mijn stempelpost stond en die enorme sliert wandelaars door de bollenvelden op me af zag komen, kreeg ik er tranen van in mijn ogen. Dat was zo'n ontlasting." Als hij eraan denkt, kan hij weer emotioneel worden. "Zien dat iets lukt waar je zo hard voor hebt gewerkt, daar word ik blij van. Daar doe ik het allemaal voor."